

| Contactar amb El Punt - Pobles i Ciutats |

Continguts generals:

Continguts d'edicions:

| Qui som? - El Club del subscriptor - Les 24 hores d'El Punt - Publicitat - Borsa de treball | El Punt | VilaWeb |

dimecres, 1 d'octubre de 2008

dilluns, 1 de setembre de 2008

>

L'aventura dels cims

la crònica

[PIUS PUJADES.](#)

Ho teniu fàcil: tot passejant, enfileu-vos fins més enllà dels quatre mil metres. Per poc que us hi fixeu, trobareu una via Girona o una via Guilleries, que les revistes més prestigioses del món tenen ben registrades. Us caldrà, això sí, allargar el vostre passeig fins a les muntanyes de l'Himàlaia i resseguir els passos del grup de gironins que, des de fa una colla d'anys, entretenen les seves vacances escalant vuit-mils i altres cims d'aquells rodals. Un grup ben heterogeni, per cert, amb edats que van des dels vint i tants de Josep Solà, enginyer de telecomunicacions, als més de setanta d'en Pere Planas, antenista jubilat. Dos arquitectes, Kim Bover i Meritxell Fontclara; dos pintors, Pep Permanyer, que treballa la pintura industrial, i Jordi Bosch, en Barraca, que ho fa en pintura artística; un biòleg, Carles Figueres, i un químic, Ramon Estiu, tots dos professors d'institut. I encara el bomber Iñaki Garijo i el metge Xavier Robiró.

Els encarnen una altra manera de fer muntanyisme. Abans dels vint-i-tres anys d'*himalaisme*, que en són uns quants, el grup –que ha anat perdent i incorporant nous noms i noves cares– s'enfilava pels pics pirinencs, sota l'advocació de la UEC. A finals dels seixanta s'encaren als Alps. I ja embalats, passen per l'Assecrem, a Argèlia, pels Andes, i acaben fent el Hindukush i el Kanchenjunga. Ja són al sostre i s'hi queden. Les vies noves, els pics verges, però sobretot el contacte amb la gent del país, l'estudi del territori, els ajuts a la població: aquest any, preparant l'atac al Rakaposhi, tenen temps per aplegar prou euros per pagar el sanejament al poble de Balaygone.

Es troben que la muntanya es desfà, que «està podrida». Després d'alguns avisos menors, una gran roca els cau sobre la tenda que els fa de sala d'estar i menjador al camp 2, quan n'havien sortit feia poc. Recullen 1200 metres de corda fixa que ja tenien muntada i hi renuncien. Parlo d'aquest estiu. Han tornat fa poc havent coronat amb èxit una paret de 1.300 metres de desnivell amb molta dificultat al Neyzah Peak. Que 1.300 metres de paret vertical són pocs, direu, sí, però no he explicat que el camp base era a 4.500 metres.

A mi, les aventures del grup em reporten un interès ben especial. A principis dels anys setanta, quan estaven programant la seva expedició a l'Assecrem algerià, l'amic Pere Planas em va proposar d'anar-hi, pel que fa a mi, com a cap de premsa de l'expedició, per dir-ho d'alguna manera.

M'hi havia apuntat, sí, però algunes qüestions laborals em van impedir d'anar-hi. Me'n va quedar el cuc, i pocs anys després vaig trobar la manera de visitar l'Hoggar com a turista: mai no m'ha temptat l'escalada, com podeu suposar. Vaig poder contemplar més d'una sortida de sol a l'Assecrem.

Aquest és un servei de notícies creat pel diari [El Punt](#) i distribuït per [VilaWeb](#). És prohibida la reproducció sense l'autorització expressa d'Hermes Comunicacions S.A.

